

KWINTESSENS (21.01) – Vergeten!

*“ Vergeten, en weer vergeten! Opgeven, en weer opgeven! Alles!
Leg alles van de geest terzijde, ruim ook herinnering uit de weg. Zelfs de geringste
herinnering is hier een oceaan van ellende.
Denken is het grote euvel en de gebondenheid aan werelds bestaan. Geest is de
oorzaak van honderden wedergeboorten.”*
(vers 21.46 t/m 21.50)

Opnieuw, en nu haast als een smeekbede, klinkt de oproep tot het loslaten van het denken.

Denken schept gebondenheid.

De gedachte dat er een ik bestaat is schept de verhoudingen, stelt Jiddu Krishnamurti in zijn essay 'conditioneringen' (Verandering : dringende noodzaak). Verhoudingen van een ik versus een gij, een goed en een kwaad, etc.

Herhaaldelijk komt het aspect van het verstillen van de rusteloze geest aan de orde, zo sprankelend in de Essentie Ribhu Gita in vers 14 weergegeven :

“door de rusteloze geest te verstillen tot helderheid, nadat het toereikend aan banden gelegd is.....Aldus, onthult Shiva Zichzelf (lees : het Zelf) natuurlijkerwijze als Zijn – Bewustzijn – Zaligheid, **de absolute essentie van het wezen van de vereerder.** “

In het aangehaalde essay wordt tevens duidelijk gemaakt dat dit verstillen niet zozeer een in het geheel niet denkende geest is, maar een geest die alleen betrokken is bij het object van aandacht, het object dat op dat eigenste moment aan de orde en noodzakelijk is voor het directe leven.

Veelal denken wij dat wij een en al aandacht zijn, maar in werkelijkheid tuimelen er bij deze aandacht allerlei bijkomende – en dikwijls niet ter zake doende – gedachten, percepties, (ver)oordelen doorheen, welke op hun beurt weer gevoelens teweeg brengen. Het is een allesbehalve stille, meditatieve geest, allesbehalve toereikend aan banden gelegd. Een geest die ook continu en onbewust vergelijkt met vroegere ervaringen.

In de syllabus “ken je zelf“ is de werking van de geest grondig uiteen gezet.

Het is deze geest die beteugeld moet worden, waarvan het denken aan banden gelegd moet worden en zelfs de herinneringen uit de weg geruimd moet

worden. Ook de geest die denkt ik, mij en mijn; de geest die de illusie van een ik, mij en mijn in stand houdt.

Een geest die bij onoplettendheid suggereert ik moet mijn geest beheersen, ik moet meer aandacht beoefenen, ik moet letten op mijn percepties en gedachten. Een geest die de valkuil voor nieuwe conditionering graaft, in plaats van door inzien rustig en op natuurlijke wijze uitdooft, verstilt tot helderheid.

Als alles wat ik, mij en mijn in het denken opgegeven, vergeten is – het ik is gestorven – dan ontstaat de immense bevrijding van de gebondenheid door het denken; een vaststelling die ook door Krishnamurti in zijn essay geuit wordt. Een vaststelling die al duizenden jaren oud is en in deze Ribhu Gita vurig bepleit wordt en juist is.

“ Het offer van het denken is in feite het totaal van alle heilige offers....leidend naar de ervaring van het enig stralend Zelf.” (Essentie Ribhu Gita vers 24 en 25)

Voor wat het (niet) bestaan van een persoonlijke wedergeboorte betreft zie Kwintessens (22.05) – Bewustzijn met intelligentie (2)